

עמ"ת 35516/11/15 - ד ט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

18 נובמבר 2015

עמ"ת 35516-11-15 ט (עציר) נ' מדינת

ישראל

בפני כב' השופט הבכיר זיאד הווארי

העוררת: ד ט (עציר)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

בשם העוררת: עו"ד ג'ואנא פאר ממשרד עו"ד עבד פאהום

בשם המשיבה: עו"ד איילת פלנצקי

העוררת: שוחררה מההופעה

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בנצרת (להלן - בית משפט קמא), (כב' השופט אדריס נעמן) שניתנה ביום 12.11.15 בתיק מ"ת 4495-11-15, לפיה נעצרה העוררת עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינה.

2. כנגד העוררת הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסו לה עבירות של הסתה לאלימות ותמיכה בארגון טרור. עבירות לפי סעיף 144 ד 2 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ולפי סעיף 4(ב) + (ז) לפקודה למניעת טרור, תש"ח - 1948.

בקצרה אציין כי על פי כתב האישום, העוררת פרסמה במועדים שונים פרסומים בעמודי הפייסבוק והיטיב שלה, בהם יש קריאות לעשיית מעשה אלימות או טרור ודברי הזדהות, שבח ועידוד עם מעשי אלימות או טרור.

3. עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה מבית משפט קמא לעצור את העוררת עד תום ההליכים המשפטיים נגדה. בדיון מיום 12.11.15 קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר כנגד העוררת והיא נשלחה לשם קבלת תסקיר מעצר, כאשר המשך הדיון בעניינה נקבע ליום 2.12.15.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

4. בדיון לפני הסכים ב"כ העוררת כי לצורך הדיון בערר קיימות ראיות לכאורה וכן קיימת עילת מעצר, הוא התמקד בחלופת המעצר. לטענתו שגה בית המשפט קמא עת לא בחן כבר בשלב זה חלופת מעצר בעניינה של העוררת. לעניין זה הפנה לעובדה כי העוררת נטולת כל עבר פלילי ואף הפנה לנסיבותיה האישיות יוצאות הדופן. הוסיף כי העוררת שללה כל תמיכה בארגון טרור ופרסמה את שיריה ללא כל מטרה להסית, אלא מתוך כוונה להזדהות עם הנפגעים.

מנגד התנגדה ב"כ המשיבה לבקשה. הפנתה להחלטת בית המשפט קמא אשר שקלה את כל השיקולים הרלוונטיים בעניינה של העוררת ולחומרת המיוחס לה, וודאי בעת הזו. עוד הפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה.

דיון והכרעה:

5. לאחר שבחנתי את הערר ושמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דינו של הערר להתקבל באופן חלקי.

אין יכול להיות חולק, על חומרת המיוחס לעוררת בכתב האישום. הדברים מקבלים כמובן משנה תוקף נוכח התקופה הקשה בה שרויה המדינה, בה ראינו לא אחת כי הסתה לאלימות ועידוד טרור יש בהם להביא לתוצאות קשות והרות אסון.

אולם, על אף חומרת העבירות המיוחסות לעוררת, נקבע לא אחת בפסיקה, כי על בית המשפט לבחון באם קיימת חלופת מעצר שיש בה לאיין את מסוכנות הנאשם:

"...כמובן הדרך ה"בטוחה" יותר, גם לבית המשפט, היא הותרת הנאשם מאחורי סורג ובריח; בדרך זו, הכל את נפשו הצילו. אך לנגד עינינו צריך לטעמי שתהא תדיר הוראת חוק המעצרים בסעיף 21(ב)(1), שלפיה לא יינתן צו מעצר, בין היתר, אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחרותו של הנאשם פחותה". זו עמדת המחוקק, שאינו חפץ עד כה לשנותה, כגון על-ידי הפיכת חומרת העבירה מחדש לעילת מעצר. אילו רצה יכול היה לעשות כן, והוא לא עשה כן; בבש"פ 5431/04 בדראן נ' מדינת ישראל (לא פורסם) ציין השופט לוי, כי "עקרון העל הוא שגם לנאשם בפלילים מוסיפה לעמוד זכותו לחרות כל עוד לא הופרכה חזקת חפות"....[בש"פ 126/12 פלוני נ' מדינת ישראל (16.1.12) פסקה יז להחלטת כב' השופט רובינשטיין].

עוד הדגיש בית המשפט העליון כי:

"כידוע, חומרת העבירה כשהיא לעצמה, אינה מצדיקה מעצר עד תום ההליכים, וגם כאשר קיימת חזקת מסוכנות, העולה מנסיבות המקרה, עדיין חייב בית המשפט לשקול אם חלופת מעצר עשויה להשיג את מטרת המעצר. במקרים רבים אין בידי הנאשם דרך להוכיח בראיות חיצוניות כי הוא לא ינצל את חלופת המעצר באופן שיסכן את בטחון הציבור, או ישבש את הליכי המשפט, או יפגע בדרך אחרת במטרות המעצר. לפיכך, במקרים כאלה חייב השופט לסמוך במידה רבה על הרקע של הנאשם, ובעיקר על הרקע העברייני ככל שהוא משתקף במרשם הפלילי, ועל התרשמות אישית מן הנאשם ומנסיבות המקרה" [בש"פ 3442/98 מדינת ישראל נ' אייל מלכא (טרם פורסם, ניתן ביום 5.6.98), ראו גם את בש"פ 8121/06 שמעון אביסדרס נגד מדינת ישראל (טרם פורסם, ניתן ביום 21.11.06)].

בענייננו, לאחר ששקלתי בכובד ראש את טענות הצדדים, מצאתי כי חרף חומרת העבירות המיוחסות, ניתן באופן עקרוני לאיין את מסוכנותה של העוררת בחלופת מעצר גם טרם שליחתה לשם קבלת תסקיר של שירות המבחן, וזאת באם תוצג בעניינה חלופה הרמטית ומרוחקת מאזור מגוריה של העוררת, המגובה במפקחים סמכותיים. בסופו של יום המסוכנות העולה מהעוררת נוכח כתב האישום הינה בשל פרסומים שונים שהעלתה לרשת האינטרנט, דומני כי חלופה איכותית כאמור לעיל, במסגרתה יאסר על העוררת לעשות כל שימוש במחשב או בטלפון סלולארי, יש בה בנסיבות העניין לאיין את מסוכנותה די הצורך לשם שחרורה בחלופה עד לקבלת התסקיר בעניינה.

לעניין זה יש לתת את הדעת לעובדה כי לעוררת, ילידת 1982, אין כל עבר פלילי ודומה כי המדובר בגברת אשר עד למיוחס לה בכתב האישום ניהלה אורח חיים נורמטיבי. עוד יש לתת את הדעת לנסיבותיה האישיות המורכבות של העוררת, אשר מפאת צנעת הפרט לא אפרט בהחלטה זו. אסתפק לעניין זה בהפניה לחוות דעת פסיכיאטרית בעניינה של העוררת, אשר קבעה כי הינה סובלת מפוסט טראומה.

כמובן, ער אני לפסיקה הקובעת בכלל כי עבירות אידיאולוגיות מחייבות מעצר העושה אותן עד לתום ההליכים. כמו גם לקושי המובנה לפקח על גישה לאינטרנט, אולם בנסיבות המיוחס לעוררת ובעיקר בנסיבותיה האישיות, דומני כי ניתן לשקול את שחרורה בחלופה כמפורט לעיל.

אם כן, לטעמי ניתן להורות על שחרור העוררת בחלופה הדוקה ומרוחקת בתקופת הביניים, עוד קודם לקבלת התסקיר בעניינה. למרבה הצער, בדיון לפניי לא הציג ב"כ העוררת כל חלופה מעין זו והסתפק בבקשה לשחררה לביתה, בפיקוח בני המשפחה הקרובים. לצערי ובהתאם לדברי הקודמים, אני יכול להסתפק בחלופה זו, ללא בחינה מעמיקה של שירות המבחן.

6. על כן אני קובע כי דין הערר, כפי שהוגש לפניי, להידחות. באם תשכיל העוררת למצוא חלופה מתאימה כפי האמור לעיל, לתקופת הביניים עד לקבלת תסקיר המעצר, תפנה בבקשה לבית המשפט קמא וזה יידון בה ככל הניתן ובהקדם האפשרי, הכל בהתאם לשיקוליו ולקביעותי במסגרת החלטתי זו.

ניתנה והודעה היום ו' כסלו תשע"ו,
18/11/2015 במעמד הנוכחים.
זיאד הווארי, שופט בכיר

הוקלדעלידיערייןבראנסה